

Sanningens Ögonblick - Ludvig Jansson

Första kapitlet

-Kom älskling, kom och lägg dig igen, bad flickan i sängen vädjande.

Hur många gånger hade han inte lyssnat till denna flickas röst, som lät som en ängels, tyckte Peter.

Peter var 34 år men skulle bli 35 idag. Ja faktiskt, Han fyllde år denna dag. Denna dag som var som så många förr, men ändå speciell på grund av påminnelsen av minnen som hörde ihop med när Peter fyllt år förut, att fira ihop med familjen, att känna tryggheten med att veta var man hör hemma. Detta var en dag då han önskade att han vore på en annan plats.

- Men kom då! Ropade flickan från sängen.

- Kom in från från balkongen och värm mig istället.

Peter var gift sen 15 år tillbaka, men inte med flickan i sängen, utan med Birgit. Den trogna Birgit som aldrig missunnade honom något, vad det än gällde. Hon var en fin kvinna, men också blåögd, tyckte Peter. Åtskilliga gånger hade han lämnat spår efter sig att han älskat med en annan kvinna. Säkert var också många av spåren med flit utsatta av Peter för att han ville bli avslöjad av Birgit. Han kunde erkänna det nu för sig själv, det kunde han inte förr. Det fanns inget Birgit inte skulle göra för sin man. I familjen fanns också två barn. En flicka och en pojke som både Peter och Birgit älskade över allt annat i Världen.

- Men kom då! Ropade flickan från sängen.

- Kom nu.

Peter vände sig om, gick in och stängde balkongen efter sig. Han såg lungt och djupt in i hennes ögon någon minut och kände det där som alltid fick honom ur balans, vilket kunde göra att han struntade i allt annat här i världen bara han fick hålla henne i sina armar. Peter kastade av sig sammetsmorgonrocken och kröp upp till henne under täcket.

Dom kysstes häftigt, precis som om det vore den sista chansen innan jorden skulle gå under, precis som den där första gången. Där mitt bland ängens alla sköna och doftande blommor.

- Säg att du är bara min! Viskade hon hastigt.

Hans tittade upp, och kände samtidigt att han inte kunde göra henne till viljes, inte denna gång, inte denna kvinna. Hon såg på honom, och förstod så väl vad han kände.

- Jag älskar dig Sandra, sa han, och såg sekunden efter att Sandra förstod.

Dom tittade länge på varann innan de föll i varandras armar och älskade.

Det var eftermiddag när Peter steg upp, gick ut på balkongen och tände en cigarett. Sandra sov fortfarande lugnt med ett leende på sina läppar. Peter kunde minnas precis som om det vore igår han träffade Sandra, skönheten Sandra.

Peter arbetade som reporter på Sverigebladet, en rikstäckande tidning. Peter hade endast små uppdrag då hans förmåga att skriva inte var av den bästa sorten, tyckte hans chef. Han arbetade bara i Stockholmsområdet. Längre ut ville inte chefredaktören släppa honom.

- Han är bara en massa pengaspill, hade Peter råkat höra chefredaktören kasta ur sig om honom till någon annan.

Sedan dess hade Peter slutat vara så intresserad för reporterjobbet.

Men just denna dag så fick faktiskt Peter ett större och ett som han tyckte, viktigare uppdrag. En reporter skulle skickas till Stockholms opera och göra en intervju med en berömd kvinnlig violinist, som denna dag gästade Stockholm.

Chefredaktören spände ögonen i Peter och sa:

- Nu fixar du detta!

- Det borde vara ett enkelt jobb, även för dig.

Peter svarade inte, då hade det bara blivit värre, det visste han. Istället åkte Peter till operan, gick in och såg... Sandra. Hur kunde en sådan vacker kvinna vara yrkesmusiker, var det första han tänkte på. Kvinnan och Peter såg på varann med varma blickar under hela kvällen. När sedan nästa dag kom överraskade han henne med en frukostkorg och frågade om de inte skulle ha en picnick i gröngräset. Hon svarade ja, och sedan dess var de båda fast vid varandra.

- Åh, har du redan vaknat, älskling, ropade Sandra från sängen.

- Vill du ha frukost?

- Nej tack, jag tänkte gå och handla en tidning, svarade han tänkandes.

Sandra hade pengar, pengar i överflöd och Peter ett arbete han avskydde. Så när hon erbjöd att försörja honom så han kunde göra vad han vill medan hon försörjde honom så tackade han ja efter att han sagt henne att han just nu inte ville lämna sin fru och sina barn för henne, så Sandra måste försörja dem också utan att dom visste. Medan tiden gick så blev det allt svårare och svårare för Peter att ta beslut om han skulle stanna hos sin familj eller dela livet med Sandra. Men kunde Peter säga säkert att Sandra fortfarande ville ha honom om sex månader, precis som hon lämnade sin förra älskare när hon träffade Peter skulle hon kanske lämna Peter när hon tröttnat eller hittat någon annan. Peter kunde inte säkert lita på henne, men älskade henne, det gjorde han.

Men sedan en kortare tid så hade han bestämt sig var han stod. Han ville gå tillbaka till familjen. Han ville inte mista dem. Nu hade han försökt många gånger att gå... Gå härifrån och aldrig mer komma tillbaka. Han visste också att om han skulle göra det så vore han tvungen att berätta sanningen för Birgit, han kunde inte leva med fler lögner, han hade gjort det i tre år nu. Peter var orolig för hur Birgit skulle ta nyheten, hon som i tre års tid trott att Peter arbetat som frilansande reporter över hela landet. Skulle hon klara att få höra att allt varit lögn och att hennes mans älskarinna hade försörjt henne under tiden.

- Vad du ser fundersam ut, sa Sandra när hon gick upp, stålande glad över att ha sin älskare omkring sig.

- Gå och handla din tidning nu, så kan du äta frukost med mig sen.

Han slöt henne tätt intill sig och kramade henne häftigt, så häftigt att hon blev tagen av överaskning.

- Men älskling, hur står det fatt? Frågade hon honom, fortfarande förvånad.

- Du ska ju endast handla tidningen.

- Jag vet, sa Peter, och tittade henne allvarligt i ögonen. Han undrade om hans ögon skvallrade om hans innersta tankar.

- Jag älskar dig, skrek Peter högt och kysste henne.

Peter tog på sig hatten och rocken, öppnade sakta den tunga ekdörren som han skådat så många gånger förr. I detta ögonblick for tusen tankar genom hans huvud. Hur många gånger förr hade han inte försökt, försökt att ta steget. Kanske var detta sanningens ögonblick.

Peter gick ut och stängde dörren sakta efter sig...

- - -